

ELS RESULTATS DE LA MAJORDOMIA

Dissabte 24 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Timoteu 3:1-9; Ezequiel 14:14; Filipencs 4:4-13; Proverbis 3:5; 1 Pere 2:11, 12; Mateu 7:23; 25:21.

PER MEMORITZAR:

“Manteniu entre els gentils un comportament correcte, a fi que en allò que us calumniem, com de malfactors, quan vegin les vostres bones obres, glorifiquin Déu el dia de la visitació” (1 Pere 2:12).

Com majordoms, hem de viure com a testimonis del Déu a qui servim; això vol dir que hem d'exercir una poderosa influència sobre els que ens envolten, una influència per al bé.

Per tant, la nostra història no s'ha d'aïllar del món que ens envolta, sinó que tenim el privilegi de mostrar-los una millor manera de viure a aquells que no saben el que hem rebut. La majordomia és l'acte de beneficiar-se en assumir l'anomenat de Déu a portar una vida pietosa. Déu ens dona l'habilitat de portar una vida diferent a qualsevol altre estil de vida a la terra (2 Corintis 6:17), i és una cosa que els altres han de notar i pel que fins i tot haurien de sentir curiositat. Per això, se'ns diu: “Santifiqueu el Senyor Déu en els vostres cors, sempre preparats per a una defensa, amb mansuetud i respecte, davant qualsevol que us demani raó de l'esperança que hi ha en vosaltres” (1 Pere 3:15, *SBT*).

Aquesta darrera lliçó analitzarà els beneficis personals, els resultats espirituals, els resultats reeixits, la nostra influència i la clau de l'acontentament en la vida del majordom, sabent que tot es redueix a això: “Crist és entre vosaltres l'esperança de la glòria” (Colossencs 1:27).

LA MAJORDOMIA I LA PIETAT

La pietat és un tema vast. Els pietosos porten un estil de vida sant (Titus 1:1), i s'assemblen a Crist per tenir una actitud de devoció i realitzar actes que a ell li agraden (Salms 4:3; Titus 2:12). La pietat és l'evidència de la veritable religió i rep la promesa de la vida eterna. Cap tipus de filosofia, riquesa, fama, poder o naixement privilegiat ofereix una promesa així.

Llegeix 2 Timoteu 3:1 al 9. Què és el que Pau adverteix que està directament relacionat amb la vida d'un fidel majordom?

El llibre de Job ofereix una descripció del caràcter i les accions de Job. Il·lustra com es revela una vida pietosa, fins i tot mitjançant el patiment. També mostra quant odia Satanàs aquest estil de vida. Fins i tot Déu reconeix que no hi havia ningú com Job en la seva qualitat de fe i estil de vida (Job 2:3).

“A la regió d'Us hi havia un home que s'anomenava Job. Era un home íntegre i recte, reverent amb Déu i apartat del mal” (Job 1:1). Aquí veiem a un home on la seva fe no era només una expressió de paraules o rituals religiosos, encara que això era part de la seva vida (Job 1:5). El temor de Déu es va manifestar en tota una vida de pietat, fins i tot enmig de proves horribles. Ser pietosos no vol dir que siguem perfectes, sinó que reflectim la perfecció en la nostra pròpia esfera.

Llegeix Ezequiel 14:14. Què diu aquest versicle que testimonia el caràcter d'aquests homes? Què tenen ells en comú que hauria de veure's en tots nosaltres?

La majordomia, en realitat, és una expressió d'una vida pietosa. Els majordoms fidels no només tenen forma de pietat. Són pietosos; i aquesta pietat es revela en la seva manera de vida, en la manera en que s'encarreguen de les coses que el seu Déu els ha confiat. La seva fe s'expressa no només en el que fan, sinó també en el que no fan.

EL CONTENTAMENT

“No ho dic a causa de la meva necessitat, perquè he après a estar content en qualsevol circumstàncies en què estigui” (Filipencs 4:11, SBT). Si hem d'acontegar qualsevol sigui la situació en què ens trobem, d'on procedirà aquesta alegria?

En la carta a Timoteu, Pau descriu a un grup desagradable de persones “que consideren que la pietat és un negoci” (1 Timoteu 6:5, SBT). Quina millor descripció que aquesta podria haver per a alguns quincallaires televisius actuals? Fan molts diners dient als seus oients que, només si són fidels (i aquesta “fidelitat” inclou finançar el seu ministeri), llavors seran rics. L'equiparació de la riquesa amb la fidelitat és només una altra manifestació del materialisme, però sota la disfressa del cristianisme.

El fet és que la pietat no té res a veure amb la riquesa. Si fos així, a algunes de les persones més desagradables del món caldria considerar-les pietoses perquè també són algunes de les més riques. No obstant això, Pau va refutar això en dir que “la pietat és un gran negoci si un s'acontega amb el que té” (1 Timoteu 6:6). La pietat amb l'acontegment qualsevol sigui la circumstància en la qual un es trobi és la millor classe de riquesa, perquè la gràcia de Déu és molt més valuosa que el benefici econòmic. Per això, hauríem d'estar contents amb tenir “menjar i vestit” (1 Timoteu 6:8). En definitiva, més enllà de quant tinguem, sempre hi haurà més coses que podrem aconseguir si som propensos a pensar d'aquesta manera.

“El contentament en totes les situacions és un gran art, un misteri espiritual. Aquest s'aprèn, i s'aprèn com un misteri. [...] El contentament cristià és aquesta actitud espiritual dolça, interior, silenciosa i compassiva de l'esperit, que se sotmet lliurement a les sàvies i paternals disposicions de Déu en cada situació i es delecta en elles. [...] És un cofre d'ungüent preciós, i molt reconfortant i útil per als cors atribolats, en condicions i temps convulsionats” (J. BURROUGHS, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, pàgs. 1, 3).

Llegeix Romans 8:28; Hebreus 13:5; i Filipencs 4:4 al 13. Què podem trobar en aquests versicles que ens ajudi a viure feliços?

LA CONFIANÇA

Llegeix Proverbis 3:5. Quin missatge vital hi ha aquí per a nosaltres, especialment en l'última part, sobre no “donar-nos suport” a el nostre pròpi enteniment? (Veure també Isaïes 55:9; 1 Corintis 4:5; 13:12.)

La consigna i el propòsit dels administradors de Déu és “Confia en Jehovà de tot cor i no et recolzis en el teu enteniment” (Proverbis 3:5).

Per descomptat, comunment és més fàcil dir que fer-ho. Quantes vegades, potser, creiem intel·lectualment en Déu, i en el seu amor i cura envers nosaltres, i no obstant això ens preocupem de més per alguna cosa que estem afrontant? A vegades, el futur pot semblar molt aterridor, almenys en la nostra imaginació.

Llavors, com majordoms, de quina manera aprenem a confiar en Déu? En avançar per fe i obeir el Senyor en tot el que fem ara. La confiança és una acció de la ment que no s'esgota amb l'ús; al contrari, com més confiem en el Senyor, més augmentarà la nostra confiança. Viure com majordoms fidels és una manera d'expressar la nostra confiança en Déu. Aquesta confiança és el fonament i la força motriu del majordom, i es fa visible en el que fem.

“Confia en Jehovà de tot cor”. Es mots “de tot cor” sempre s'utilitzen figurativament en la Bíblia. Vol dir que les nostres decisions provenen d'un jo moral interior que constitueix el que som (Mateu 22:37). Això inclou el nostre caràcter, les nostres motivacions i les nostres intencions; l'essència mateixa del nostre ésser.

És més fàcil confiar a Déu les coses que no podem controlar. En aquest sentit, no tenim una altra opció que confiar en ell. La veritable confiança “del cor”, en canvi, es dóna quan hem de prendre una decisió respecte a alguna cosa que sí podem controlar, i és la nostra confiança en Déu el que ens motiva a decidir d'una manera o altra.

Els apòstols il·lustren així el confiar en Déu amb tot el cor: “Eren per naturalesa tan febles i impotents com qualsevol dels que estan ara a l'Obra, però posaven tota la seva confiança en el Senyor. Allò que tenien com a riquesa no era més que la cultura de la ment i l'ànima; i aquesta pot tenir-la tot aquell que doni a Déu el primer, l'últim i el millor lloc en tot” (OE 25).

És cert que és més fàcil confiar en Déu quan no podem controlar la situació. Però què passa amb allò que sí podem controlar? Quines decisions necessites prendre perquè la teva confiança en Déu determini quin camí escollir?

LA NOSTRA INFLUÈNCIA

“Si en altre temps éreu foscúries, ara que esteu en el Senyor sou llum. Comporteu-vos com a fills de la llum” (Efesis 5:8). Pau descriu la transformació del cor com el que es veu públicament: quan “caminem en la llum” (1 Joan 1:7; Isaïes 30:21), el nostre testimoni diari de la majordomia controlada serà una llum poderosa en un món fosc.

Jesús va dir: “Jo sóc la llum del món” (Joan 8:12). Nosaltres reflectim la llum de Déu mitjançant un caràcter estable en el nostre comportament públic quotidià.

De quines formes manifestem la nostra majordomia per tal que la glòria sigui per Déu? Com influeixen les nostres accions en els altres? Mateu 5:16; Titus 2:7; 1 Pere 2:11, 12.

La majordomia té a veure amb l'administració de les possessions de Déu, però va més enllà d'aquesta responsabilitat. La nostra majordomia es desplega davant de les nostres famílies, les nostres comunitats, el món i l'univers (1 Corintis 4:9). La majordomia que forgem en les nostres ocupacions també demostra l'efecte que tenen en la nostra vida els principis del Regne. I així podem influir sobre els altres. Revelem a Crist mitjançant la bondat i la moralitat, el que compta amb l'aprovació del Creador.

La nostra ètica laboral també ha d'estar en consonància amb els nostres valors de majordomia. La nostra ocupació és un escenari en el qual es manifesta la majordomia del just. “Farà eixir com l'albada la teva justícia, i el teu dret brillarà com el migdia” (Salms 37:6). La influència d'un majordom, fins i tot en el seu lloc de treball o en la seva vocació, no es posa “en un amagatall, ni sota un mesuró” (Lluc 11:33), sinó que se la veu com a una ciutat assentada dalt d'una muntanya (Mateu 5:14). Quan visquem deliberadament d'aquesta manera a la llar i a la feina, influïrem en la ment i el cor dels que ens envolten.

“Tot en la naturalesa té la seva tasca assenyalada i no es queixa del lloc que ocupa. En les coses espirituals, tot home i tota dona tenen la seva pròpia vocació. L'interès que Déu requereix serà proporcional al capital concedit d'acord amb la mesura del do de Crist. [...] Ara és el moment perquè vostè manifesti aquesta habilitat de caràcter de manera que pugui desenvolupar un veritable valor moral; i té el privilegi de fer-ho. Crist té dret al seu servei. Entreguis a ell de tot cor” (CDDC 241).

La teva ètica de treball, quin tipus d'influència els revela als que treballen amb tu o als que et veuen a casa? Quina mena de missatge els transmits sobre la teva fe?

LES PARAULES QUE VOLEM (I QUE NO VOLEM) ESCOLTAR

Som estrangers i pelegrins a la terra, ja que el cel perfecte, bell i pacífic és el nostre destí final (Hebreus 11:13, 14). Mentrestant, hem de viure aquí. La cosmovisió cristiana, especialment segons es revela en la gran controvèrsia, no admet bàndols neutrals. O vivim per a Déu o vivim per a l'enemic. “Qui no està amb mi, està contra mi; i qui no recull amb mi, escampa” (Mateu 12:30). Quan ell vingui, es revelarà en forma clara i inequívoca de quin costat estem.

En algun moment després que Crist torni, els que deien seguir-lo escoltaran una de les dues frases. Quines són aquestes frases i què significa cadascuna d'elles?

Mateu 25:21

Mateu 7:23

Les paraules de Crist “ben fet” (Mateu 25:21, *SBT*) són les més agradables i satisfactòries que un majordom escoltarà en tota la seva vida. Ens donaria una alegria indescriptible l'expressió d'incondicional aprovació divina respecte dels nostres intents d'administrar les seves possessions, per haver fet el millor de la nostra part segons les nostres habilitats, sabent per endavant que la nostra salvació no té el seu origen en les obres que fem per a Crist, sinó en les obres que ell fa per nosaltres (*veure* Romans 3:21; 4:6).

La vida d'un majordom fidel és un reflex de la fe que ja té. L'intent de salvació per obres es reflecteix en les paraules dels que intentaven justificar-se davant Déu per les seves obres (*veure* Mateu 7:21, 22). Mateu 07:23 mostra com d'inútil és en realitat la autojustificació.

“Quan els seguidors de Crist tornen al Senyor allò que és seu, acumulen tresors que se'ls donaran quan sentin les paraules: ‘Bé, bon servent i fidel [...] entra al goig del teu Senyor’” (*DTG* 481). ç

Al cap i a la fi, la majordomia és portar una vida en la qual els dos manaments grans, l'amor a Déu i l'amor al nostre proïsme, són la motivació i la força motriu de tot el que fem.

Què tan bé reflecteix la teva vida, i la majordomia manifestada en ella, aquests dos manaments grans?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Crist va venir a aquest món per revelar l'amor de Déu. Els seus seguidors han de continuar l'obra que ell va començar. Esforcem-nos per ajudar-nos i enfortir-nos mútuament. La recerca del bé dels altres és el camí pel qual pot trobar-se la veritable felicitat. L'home no obra contra els seus propis interessos quan estima Déu i als seus semblants. Com més després sigui el seu esperit, tant més feliç serà, perquè està complint el propòsit de Déu per a ell” (CMC 27).

“Quan hi ha vida en una església, aquesta es manifesta en augment i creixement. Hi ha també un intercanvi constant, prenent i donant, rebent i retornant al Senyor el que és seu. Déu imparteix a cada veritable creient llum i benedicció, i el creient les imparteix al seu torn a altres, en l'obra que fa pel Senyor. En donar del que rep, augmenta la seva capacitat per rebre. Fa lloc per a una nova provisió de gràcia i veritat. Rep una llum més clara i un major coneixement. La vida i el creixement de l'església depenen d'aquest donar i rebre. El que rep, però que mai dóna, aviat deixa de rebre. Si la veritat no flueix d'ell cap a altres, perd la seva capacitat per rebre. Hem impartir els béns del cel si volem rebre noves benediccions” (CMC 40).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En quina mesura el fet de confiar en el Senyor causa satisfacció? Què es necessita per confiar, intel·lectualment, en Déu amb tot el nostre cor? (2 Corintis 10:5). Per què ens resulta tan fàcil dir “que Déu tot ho encamina per al bé d'aquells qui l'estimen» (Romans 8:28), però tan difícil de creure? És a dir, per què diem que confiem en Déu –i en realitat confiem en ell intel·lectualment– però tenim tanta por del futur?
2. A classe, feu-vos aquesta pregunta i després compareu les respostes: “Amb un màxim de 25 paraules, quina és la teva definició de majordomia?”. Després, pregunteu-vos: “Amb un màxim de 25 paraules, per què la majordomia és una part important de la vida del cristià?”.
3. Torna a llegir Mateu 7:21 al 23. Què passa aquí? Per què aquestes persones diuen el que fan? Què revelen les seves paraules sobre si mateixos? De quina manera podem assegurar-nos que no caurem en la mateixa mena d'autoengany, tot i que procurem ser bons majordoms, tot i que intentem viure una vida de fe i obediència, tot i que tractem de fer bones obres en nom de Déu?
4. Tendim a pensar en la influència cristiana només a nivell individual. Però, què fa al nivell de la teva església local? Quin tipus d'influència té la teva església en general a la comunitat?

RESUM: El resultat de la majordomia depèn de Déu, que sempre fa la seva part, i dels majordoms humans imperfectes, que de vegades segueixen amb fidelitat les seves instruccions, de vegades de manera imperfecta, de vegades parcialment i de vegades no les obedeixen en res. És l'element humà és la variable. Per millorar els resultats, hem de millorar al majordom.